

Jeesus parantaa miehen Betesdan altaalla (Joh. 5:1-15)

Sairas vastasi: »Herra, minulla ei ole ketään, joka auttaisi minut altaaseen, kun vesi kuohahtaa. Aina kun yritän sinne, joku toinen ehtii ennen minua.» Jeesus sanoi hänelle: »Nouse, ota vuoteesi ja kävele.»

1. Tämän jälkeen oli eräs juutalaisten juhla, ja Jeesus lähti Jerusalemiin. 2. Jerusalemissa on Lammasportin lähellä allas, jonka hepreankielinen nimi on Betesda. Sitä reunustaa viisi pylväshallia, 3. ja niissä makasi suuri joukko sairaita: sokeita, rampoja ja

halvaantuneita. [Nämä odottivat, että vesi alkaisi liikkua. 4. Aika ajoin näet Herran enkeli laskeutui lammikkoon ja pani veden kuohumaan, ja se, joka ensimmäisenä astui kuohuvaan veteen, tuli terveeksi, sairastipa hän mitä tautia tahansa.]

5. Siellä oli mies, joka oli sairastanut kolmekymmentäkahdeksan vuotta. 6. Jeesus näki hänet siellä makaamassa vuodematolla ja tiesi, että hän oli jo pitkään ollut sairas. Jeesus kysyi: »Tahdotko tulla terveeksi?» 7. Sairas vastasi: »Herra, minulla ei ole ketään, joka auttaisi minut altaaseen, kun vesi kuohahtaa. Aina kun yritän sinne, joku toinen ehtii ennen minua.» 8. Jeesus sanoi hänelle: »Nouse, ota vuoteesi ja kävele.» 9. Mies tuli heti terveeksi, otti vuoteensa ja käveli.

Mutta se päivä oli sapatti. 10. Niinpä juutalaiset sanoivat parannetulle: »Nyt on sapatti, ei sinun ole lupa kantaa vuodettasi.» 11. Mies vastasi

heille: »Se, joka teki minut terveeksi, sanoi minulle: 'Ota vuoteesi ja kävele.'» 12. Silloin juutalaiset kysyivät: »Kuka se mies oli, joka käski sinun ottaa vuoteesi ja kävellä?» 13. Parannettu ei kuitenkaan tiennyt, kuka hän oli, sillä Jeesus oli jo hävinnyt väkijoukkoon. 14. Myöhemmin Jeesus tapasi miehen temppelissä ja sanoi hänelle: »Sinä olet nyt terve. Älä enää tee syntiä, ettei sinulle kävisi entistä pahemmin.» 15. Mies lähti sieltä ja kertoi juutalaisille, että Jeesus oli hänet parantanut.

Jumalan ystäviä, Kohti pyhyyttä

294 Joudumme liikutuksen valtaan ja sydämemme järkyttyy pohjiaan myöten, jos kuuntelemme tarkkaavaisina, mitä pyhä Paavali

huutaa: Tämä on Jumalan tahto, teidän pyhityksenne. Tänään panen nämä sanat jälleen kerran eteeni, ja niistä muistutan myös teitä ja koko ihmiskuntaa: Jumala tahtoo meidän olevan pyhiä.

Voidaksemme rauhoittaa sielut aidolla rauhalla, voidaksemme muuttaa maailmaa ja etsiä maailmasta ja maailman kautta Jumalaa, meidän Herraamme, meidän on välttämättä oltava itse pyhiä. Kun olen keskustellut ihmisten kanssa, jotka ovat olleet peräisin monista maista ja mitä erilaisimmista yhteiskunnan piireistä, he ovat kysyneet minulta usein: Mitä sanotte meille avioituneille? Mitä sanotte meille maatyöläisille? Mitä leskille? Mitä nuorille? Vastaan järjestelmällisesti kaikille, että minulla on vain yksi pata.

Ja sitten viittaaan tavallisesti siihen, että Herramme Jeesus Kristus saarnasi hyvää sanomaa kaikille tekemättä mitään erotusta. Yksi ainoa pata ja yksi ainoa ruoka: Minun ruokani on se, että täytän lähettäjäni tahdon ja vien hänen työnsä päätökseen. Jokaista Herra kutsuu pyhyyteen, jokaiselta hän pyytää rakkautta: nuorilta ja vanhoilta, naimattomilta ja naineilta, terveiltä ja sairailta, oppineilta ja oppimattomilta, tekevätpä he sitten työtä missä tahansa ja asuvat missä hyvänsä.

On vain yksi keino päästä lähemmäksi Jumalaa ja luottaa häneen entistä enemmän: tavata hänet rukouksessa, puhua hänen kanssaan ja osoittaa hänelle rakkautta sydäimestä sydämeen.

Puhua Jumalan kanssa

295 Te rukoulette minua, ja minä kuulen teitä. Ja häntä me

rukoilemme keskustelemalla hänen kanssaan, kääntymällä hänen puoleensa.

Sen vuoksi meidän on pantava käytäntöön apostolin kehoitus: sine intermissione orate, rukoilkaa lakkaamatta. Rukoilkaa aina, tapahtukoon mitä tahansa. Ei ainoastaan sydäimestä, vaan koko sydämellä. Ajattelette kenties, ettei elämä ole aina helppoa; siitä ei puutu hankaluuksia, vaivaa eikä murhetta. Vastaan teille jälleen pyhän Paavalin sanoin: *Ei kuolema eikä elämä, eivät enkelit, eivät henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva eivätkä mitkään voimat, ei korkeus, eikä syvyys, ei mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. Mikään ei voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, tosi Rakkaudesta, eikä pysyvästä suhteesta Isäämme.*

Kun suosittelen tätä jatkuvaa yhteyttä Jumalaan, en esittele niin korkeata ihannetta, etteivät useimmat kristityt kykene sitä saavuttamaan.

Päämäärä onkin todella korkea, mutta ei saavuttamaton. Polku, joka vie pyhyyteen, on rukouksen polku, ja rukouksen on juurruttava sieluun vähitellen niin kuin pienen siemenen, josta myöhemmin kehittyy lehtevä puu.

296 Ensimmäiset rukouksemme ovat olleet suullisia. Monet meistä ovat toistaneet niitä lapsina. Ne ovat hehkuvia ja yksinkertaisia lauseita, jotka esitetään Jumalalle ja hänen Äidilleen, joka on meidänkin Äitimme. Yhä vielä aamuin ja illoin, enkä suinkaan vain satunnaisesti vaan joka päivä, luen uudelleen ne uhrautumissanat, jotka vanhempani minulle opettivat: *Oi Pyhä Maria, oi Äitini, uhraan itseni kokonaan sinulle.*

*Ja todistukseksi lapsenrakkaudestani
pyhitän sinulle tänään silmäni,
korvani, kieleni, sydämeni... Eikö
tämä ole jotenkin alkua
kontemplaatiolle ja selvää ilmausta
luottavasta antaumuksesta? Mitä
rakastuneet kertovat toisilleen
tavatessaan? Kuinka he
käyttäytyvät? He uhraavat kaiken,
mitä he ovat ja omistavat, sille, jota
he rakastavat.*

Ensiksi yksi rukoushuokaus ja sitten
toinen ja taas toinen..., kunnes
palavuutemme näyttää
riittämättömältä, sillä sanat ovat
köyhiä..., ja näin päästään lähelle
Jumalaa, jolloin häntä katsellaan
taukoamatta mutta silti väsymättä.
Silloin elämme kuin kiinniötetut,
kuin vangit. Ja samalla kun me
virheimme ja rajoituksinemme
toimitamme niin täydellisesti kuin se
on mahdollista oman tilanteemme ja
työmme määräämiä tehtäviä, sielu
kaipaa vapautumista. Se liikkuu

kohti Jumalaa niin kuin rauta, jota magneetti vetää puoleensa. Sielu alkaa rakastaa Jeesusta yhä voimakkaammin ja suloisesti hämmästyneenä.

297 Minä vapautan teidät vankeudesta, olettepa sitten missä olettekin.[638] Rukous vapauttaa meidät orjuudesta. Tiedämme olevamme vapaita, lennämme rakastavan sielun häälaulun siivin ylistäen rakkautta, emmekä enää halua erota Jumalasta. Silloin kuljemme maan päällä uudella tavalla, jumalallisella, yliluonnollisella, ihmeellisellä tavalla.

Mielessämme monet 1500-luvun kastilialaiset kirjailijat haluamme kenties itsekkin maistella sanoja: *Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa*. Silloin hyväksytään mielellään se välttämätön tosiasia, että tässä maailmassa on tehtävä

työtä monien vuosien ajan, sillä Jeesuksella on täällä alhaalla vain vähän ystäviä. Älkäämme kieltäytykö velvollisuudesta elää kuluttaen itsemme loppuun asti Jumalan ja Kirkon palveluksessa.

Sen teemme vapaasti: *in libertatem gloriae filiorum Dei, qua libertate Christus nos liberavit*, Jumalan lasten vapaudessa, jonka Jeesus Kristus on meille ansainnut kuolemalla ristinpuulla.

298 On mahdollista, että jo heti alussa nousee pölypilviä ja että pyhityksemme viholliset turvautuvat sellaisiin psykologisen terrorin ja vallan väärinkäytön menetelmiin, jotka voimakkaina ja tehokkaasti järjestettyinä tempaavat mielettömään suuntaansa myös niitä, jotka olivat jo pitkään käyttäytyneet järkevästi ja oikein. Ja vaikka vihollisten ääni onkin samantapainen kuin rikkinäisen

kirkonkellon, joka on valettu huonosta metallista ja soi aivan toisin kuin paimenen vihellys, he vääristävät puheen, joka on kallisarvoisimpia ihmisten Jumalalta saamia lahjoja. Puhekyky on sangen kaunis lahja, jolla ilmaistaan rakkauden ja ystävyysden ajatuksia Herralle ja hänen luoduilleen. Siten käy ymmärrettäväksi, miksi pyhä Jaakob sanoo kielen olevan vääryyden maailma. Se voi saada aikaan paljon vahinkoa: valheita, panetteluita, kunnianloukkauksia, petkutuksia, solvauksia, piinallisia vihjauksia.